

SCHOON SCHEEF

SCHOON SCHEEF
EDDY VAN GINCKEL

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789465123479

© Eddy Van Ginckel 2024

EEN SCHITTEREND IDEE

Het was tien uur 's morgens. De zon wist nog niet of ze die dag voluit zou gaan, maar de temperatuur was intussen toch al geklommen naar een gezellige drieëntwintig graden. Omdat ik, zoals gewoonlijk, veel te vroeg op de plaats van afspraak was, trakteerde ik mezelf op een lekker bakje troost met een warme croissant. De ober vond het 'een schitterend idee,' en ik was het volledig met hem eens. Even later zat ik op mijn gemak op een Antwerps terras van mijn sober ontbijt te genieten, toen een kleine jongen kwam aangelopen. Hij ging naar de grijze man die een beetje verder aan een ander tafeltje zat, met een groot glas donkerbruine trappist Westmalle voor zijn neus.

“Kom je mee naar huis, opa?” hoorde ik de jongen vragen. Het was nog vroeg op de dag, maar de man was al duidelijk onder invloed en antwoordde met luide stem en een dikke tong: “Zeg maar tegen je moeder dat ik er binnen vijf minuten ben. Maar je gaat eerst wat van me drinken, jongen. Ja toch? Hee? Wat moet je hebben?”

“Een cola,” klonk het somber.

De ober had het gehoord en lachte: “Een schitterend idee!”

In gedachten stond ik als kind samen met mijn pa en ma bij het huis van mijn grootvader, de vader van mijn moeder. Mijn ouders hadden al driemaal aangebeld, maar de oude man deed niet open. Na een poos opende Trien, de benedenbuurvrouw, de voordeur. Zij was eigenlijk een beetje verliefd op mijn grootvader, maar dat wist ik toen nog niet. Zij woonde ook alleen. Haar man, een zeeman op rust, was al een tijd geleden overleden.

“Tja, hij is al de gehele dag weg,” zei Trien. “Je weet wel waar hij zit, denk ik?”

Mijn moeder knikte en dan richtte ze zich vriendelijk tot mij: “Ga jij bompa halen?” En omdat ik toen amper een jaar of negen was, kon ik daar niets tegen inbrengen. Temeer omdat mijn vader, enkele seconden later, dezelfde woorden herhaalde als een bevel. Gelaten begaf ik mij, voor de zoveelste keer, naar ‘De Rode Leeuw,’ een volkscroeg, net om de hoek. Enkele minuten later opende ik de deur van zijn stamcafé en keek even rond. Lang hoefde ik nooit te zoeken, want mijn grootvader zat stevast op ‘zijn’ barkruk aan de toog.

“Kom je mee naar huis, bompa?” jammerde ik, terwijl ik naar boven keek.

Hij lachte altijd als hij mij zag. “Wat wil je drinken, jongen?” vroeg hij. En daar stond ik dan, naast hem, met een glas limonade in mijn hand. “Kom je mee naar huis?” probeerde ik nog eens. Gewoonlijk moest ik mijn vraag een tiental keren herhalen, vooraleer hij van zijn kruk gleed en samen met mij voorzichtig naar huis waggelde en daar, volledig buiten adem, de trap naar boven beklom, want hij woonde op de tweede etage. Ik haatte de wekelijkse bezoekjes aan mijn grootvader, die, overmand door de drank, steeds begon te huilen als mijn moeder haar beklag maakte over zijn gedrag en zijn drankmisbruik. Hij beloofde iedere keer opnieuw om wat minder te gaan drinken, maar die belofte kon hij nooit houden. Als kind vroeg ik mij altijd af waarom hij in godsnaam uit de kroeg moest worden gehaald. Hij had het daar best naar zijn zin. Er kon trouwens toch nooit een zinnig gesprek met hem worden gevoerd, als hij wat gedronken had. Tussen de tranen door had hij het altijd over zijn vrouw, die hij, na de vele jaren dat ze uit elkaar waren, nog altijd graag zag. Hij wilde niet weten van een scheiding, dus bleven ze officieel getrouwd en leefden ze apart. Mijn moeder was zelf nog een kind toen hààr

moeder besloot om haar man te verlaten. Mijn ma vertelde me nooit één kwaad woord over haar, waardoor de situatie voor mij erg onnatuurlijk overkwam. Ik begreep het niet. Alles was perfect. Waarom wilde ze dan scheiden? Gelukkig vertelde ze me later wel dat haar ouders regelmatig ruzie maakten. En als ze dat deden, gebeurde dat in het Frans, zodat de kinderen het niet zouden begrijpen. De rest van het verhaal vertelde ze me pas toen ik volwassen was. Als kleine jongen kende ik mijn grootmoeder zelfs niet. Ik had ze nog nooit ontmoet. Maar dat geloofde mijn grootvader niet. Hij dacht dat ik haar stiekem zag, maar het hem niet wilde zeggen. Hij kon daar soms uren over doordrammen en dat vond ik meer dan vervelend. Toen ik mijn grootmoeder, die ik moest aanspreken met ‘moeke,’ voor het eerst zag, was ik veertien jaar. Maar dat heb ik mijn grootvader nooit verteld. Toen maakte ik ook kennis met de man, waar ze al meer dan twintig jaar mee samen was. Ik moest hem aanspreken met ‘vake.’ Het kostte mij wat moeite om hem te zien als een grootouder, omdat hij amper drie jaar ouder was dan mijn vader. Mijn grootmoeder had de jongeman leren kennen in Duitsland, toen mijn grootvader in België in krijgsgevangenschap zat.

“Kom je nu mee naar huis, opa?” hoorde ik de kleine knaap weer vragen.

“Zeg maar dat ik kom,” zei de man.

En dan stapte de jongen op. Ik begreep de uitdrukking, die te lezen stond op zijn gezicht.

Ik dronk mijn koffie leeg en stak het laatste stukje croissant in mijn mond. Dan hoorde ik de oude vent roepen: “Voor mij nog een trappist!” Waarna ik de ober hoorde zeggen: “Een schitterend idee, mijnheer.”

LIESJE

Midden in de nacht stond hij op en begon zich aan te kleden. “Wat doe je nu?” vroeg zijn vrouw hem nog, maar hij antwoordde niet. Het was hem blijkbaar door iets of iemand ingegeven dat hij nu op dit moment gewoon zijn bed uit moest. Het was trouwens niet de eerste keer. Hoewel zijn echtgenote dit onverklaarbare gedrag, na al die jaren dat ze samen waren, al een beetje gewend was, had ze ’t er nog steeds moeilijk mee dat Joris zich een beetje vreemd gedroeg, dat hij een ietwat afweek – zeg maar.

Soms ging hij dan languit op zijn rug in de tuin liggen om ongestoord naar de sterren te kunnen kijken.

Zijn kinderen hadden er geen probleem mee blijkbaar. Het gebeurde wel vaker dat ze, voor ze naar school vertrokken, nog even een blik in de tuin wierpen en “dag papa” riepen, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Een andere keer stond Joris dan weer op zijn hoofd, met de benen steunend tegen een muur. Toegegeven, de ene houding leek in de verste verte niet op de andere. Voor hem was het gewoon een manier om beter na te kunnen denken, om zich beter te kunnen concentreren. Die behoefte kon op elk moment van de dag de kop opsteken. En wanneer het kriebelde, nu ja...

Ooit vertelde hij me dat hij een feestje had gegeven om iets te vieren. Dat doen mensen wel vaker, ik was dus niet zo erg verrast. Samen met Liesje had hij flink de bloemetjes buiten gezet omdat ze die dag exact één week samen waren. Hij had wel twintig mensen uitgenodigd voor het feestje, maar geen van hen begreep waarom. Vieren dat je één week samen bent met iemand, leek voor

niemand een gegronde reden tot feesten en ze stuurden bijgevolg hun welgekende kat. Ik was ongeveer de enige die Joris' gedachtegang begreep. Maar ja, ik ben soms ook een beetje gek, dat helpt dus wellicht.

Vandaag had Joris besloten om de oude notelaar te beklimmen die achteraan in zijn tuin stond. Na een flinke klauterpartij en het nodige gehijg en gesteun zat hij nu op de allerhoogste tak en keek tevreden rond.

Liesje, zijn lieve echtgenote, kwam een uur of twee later even kijken hoe het hem verging daarboven in de boom.

“Lukt het een beetje, schat?” riep ze hem toe.

“Ja ja,” klonk het droogjes, “laat me maar doen...”

Terwijl Liesje nog even naar boven stond te kijken, besloot Joris om rechtop te gaan staan en even uit te testen of het gevoel voor evenwicht nog helemaal in orde was.

Van hoogtevrees was in ieder geval geen sprake. Op een bepaald moment stond hij op één been op het allerhoogste takje van de oude notenboom. Hij leek alle bestaande natuurwetten te tarten. Pas toen hij daarbij ook nog eens stevig uit volle borst begon te zingen, moet moeder natuur gevonden hebben dat het nu wel welletjes was geweest en brak de tak waarop hij stond, gewoon af. Joris suisde in volle vaart naar beneden en viel als een bloemzak op het stukje gazon, naast de grote boom en brak daarbij zijn rug.

Liesje snelde naar hem toe.

“Zie je nu wel?” riep ze kwaad.

“Ach laat me toch doen, mens,” klonk het geïrriteerd.

“Je hebt je rug gebroken!” jammerde Liesje.

“Ja, en?” sprak Joris droogjes.

En een ogenblik later besloot Joris om zijn rug te herstellen en terug te brengen in de staat waarin hij zich bevond, vóór de fatale val.

“Voilà!” riep hij triomfantelijk. “Alles is terug in orde!”

Joris bezat de wonderlijke gave om een beetje “schepper” te spelen. Het volgende moment stond hij op van de grond en liep fluitend terug naar binnen om dan nog even na te genieten van de weldadige uitwerking van deze scheppingskracht, zomaar ergens midden in de nacht. Een wonder, om in deze wereld zomaar een onbegrepen gek te zijn en toe te geven aan een nooit aflatende scheppingsdrang.

GENIETEN

Terwijl ik in mijn ‘luie stoel’ zat te genieten op één van mijn favoriete plekjes in de tuin, begon ik spontaan na te denken. Waar zat ik in feite van te genieten?

De alom heersende stilte maakte het mij niet gemakkelijk om iets zinnig te bedenken. Ook de sinds kort geadopteerde zwerfkat, die onbeweeglijk naast me lag in het gras, kon me niet helpen. Daar ging ik tenminste vanuit. Ik heb het haar niet gevraagd. Mede door het vrij abnormale feit dat alle kinderen uit de wijde buurt door hun ouders voor één keer het zwijgen waren opgelegd, voelde ik mij wat ongemakkelijk. Neen, ik kon niets bedenken wat met de factor ‘genot’ te maken had.

Ik besloot dan maar om het over een totaal andere boeg te gooien en stelde mezelf de vraag: “Waar word jij nu ongenietbaar van?”

In gedachten beet ik in een koffiekoek, zo’n lekker horentje met pudding. Deze mededeling lijkt dan misschien tamelijk onbelangrijk, maar ik probeer alles nu zo getrouw mogelijk mee te geven. Ik beet dus. Vooral die eerste hap bracht me volledig in vervoering. De extase nabij, zoals dat heet. En bij de tweede hap begonnen mijn zintuigen te freewheelen. De stank van een barbecue die ergens werd aangestoken, deed mijn neusharen wild tekeergaan en even later volledig ineenkrimpen.

Sommige mensen zijn té ongeduldig en gebruiken daarom van die chemische aanmaakblokjes om er ‘de vlam’ in te krijgen. Dit, gemengd met de geur van smeulende houtskool, deed mij intens verlangen om op een ander plekje te gaan zitten. Ik was er alleen te lui voor. Zelfs de meest fanatieke carnivoor zou zich op zo’n moment wegdraaien. Ik begreep het niet.

Het was zondagmorgen, kwart over tien. Wie haalde het op zo'n tijdstip in zijn hoofd om een barbecue aan te steken? Dat moesten ongetwijfeld knettergekke mensen zijn. En van knettergekke mensen word ik zenuwachtig. Net zoals van drukdoeners en herriemakers. Ik moet ze niet. De genodigden zouden vast zulke mensen zijn en daarvan kan ik dus totaal niet genieten. Zelfs zonder dit bizarre gepeupel te kennen, begon ik ze al te verwensen. In gedachten nam ik nu een derde hapje van het heerlijke horentje met pudding, maar deze keer proefde ik niets. Totaal niets. Het zal wel normaal zijn als je die handeling niet écht uitvoert, maar toch was ik een beetje teleurgesteld. Mijn anders zo uitgebreide fantasie liet me danig in de steek. Ik stond recht en een hongergevoel maakte zich van mij meester.

Mensen die me goed kennen, weten dat ik dan 'dringend' iets moet eten, anders word ik enorm ongenietbaar. Het was me al eens overkomen in het buitenland, nog niet zo erg lang geleden. Zelfs in mijn eentje ging ik toen fel te keer. Vooral nadat ik de ijskast had opengetrokken en ontdekte dat er maar weinig eetbare dingen in lagen. Het ergste was trouwens dat ik, buiten mijzelf, jammer genoeg niemand iets kon verwijten.

Het gebeurt de laatste tijd meer en meer dat ik dingen vergeet mee te brengen, als ik boodschappen doe. Onlangs stelde ik vast dat ik het allerlaatste rolletje toiletpapier aan het gebruiken was. Dit is weer zo'n onbeduidende mededeling waar u even door moet. Ook de tijd dat je voor dezelfde functie verscheurd en verfrommeld krantenpapier bezigde, is intussen al lang voorbij. Het beseft dat, zelfs als je een kwaliteitskrant gebruikt, het bovendien ook niet zo hygiënisch is, groeide eveneens met de jaren.

Ik maakte een lijstje van allerlei dingen die ik ‘en passant’ zou aankopen in de dichtstbijzijnde supermarkt en vertrok even later, gewapend met mijn lege caddie. Ik deed het ook weleens zonder, omdat ik dacht dat ‘het toch niet zoveel was’ en ‘ik het wel zou kunnen dragen,’ maar dat viel enorm tegen. Vooral omdat ik was vertrokken met een lege maag en dat mag je dus nooit doen. Nooit gaan winkelen met een lege maag. Bij het zien van voedsel, dicteert het brein namelijk dat je al wat eetbaar is, in je winkelkarretje moet laden.

Dit keer was ik er echter met mijn hoofd bij. Ik at nog even een boterhammetje en vertrok. Bovenaan het lijstje stond ‘toiletpapier.’ En gelukkig had ik caddie, mijn trouwe vriend, meegenomen. Mijn karretje puild uit. Tja, soms heb je de dingen nu eenmaal niet volledig in de hand. Ik vreesde het ergste. Misschien was het eten van één schamel sneetje brood toch niet zo’n goed idee geweest. Thuisgekomen laadde ik alles zorgvuldig uit. Ik was best tevreden over mezelf, want ik was niet echt roekeloos geweest. Tegen alle verwachtingen in waren het stuk voor stuk dingen die ik écht nodig had. Andere zaken had ik niet gekocht. Een pluim? Vuurwerk? Ja, van zo’n momenten kan ik smullen. Maar vooraleer ik een medaille op mijn borst kon spelden, realiseerde ik mij dat er één item was welk ik compleet was vergeten mee te brengen. Juist. Toiletpapier.

Kijk, op zo’n momenten heb ik mezelf niet meer in de hand. Zelfs de geur van vers gemalen koffie hielp niet. Ook het beeld van de schattige tweelingzussen die altijd verlegen naar me lachten als ze mij passeerden, kon dit gevoel niet verdringen. En als ik nergens van kan genieten, ben ik diep ongelukkig en ongenietbaar. Wie brengt mij een lekker hoorntje met pudding?

HET INTERVIEW

Nadat ik twaalf broeken had aangetrokken en telkens weer terug had uitgetrokken, omdat ze te groot of te versleten waren, besloot ik dat het welletjes was geweest en kieperde het hele zootje weg in de voddenzak. Ik hield welgeteld één broek over en zou mijn vrouw de volgende dag groot gelijk geven, toen ze me voor de zoveelste maal duidelijk probeerde te maken dat ik dringend enkele nieuwe broeken moest aanschaffen. Maar dat waren zorgen voor morgen. Vandaag had ik sowieso geen tijd om te gaan shoppen, want er kwam iemand op bezoek.

Het kind heette Marjan. Ze was zeventien en kwam mij interviewen voor het schoolblaadje. Ze zag er redelijk gezond uit toen ze bij mij aanbelde en ik liet haar binnen. Toen ze in mijn huiskamer op de gastenstoel had plaatsgenomen, vroeg ik of ze iets wilde drinken. Ze dacht erover na en koos voor een cola. Ik liep de keuken in, schonk een glas in en slenterde terug naar de woonkamer, met het volle glas in mijn hand. Toen ik terug binnen kwam, stond Marjan voor een fotoverzameling die naast mijn bureau aan de muur hangt. Marjan zag me aankomen en vroeg: Bent u dat?" Dit sloeg naar alle waarschijnlijkheid op mijn beeltenis op een van de foto's. Gezien er een twintigtal hingen, kon ik daar niet meteen op antwoorden.

"Dat ligt er aan,..." lachte ik onschuldig.

Het meisje begreep onmiddellijk dat het voor mij moeilijk was en wees spontaan de foto aan die ze bedoelde. Ze drukte daarbij met haar wijsvinger op het glas dat de foto beschermde tegen iedere aanraking en liet een stevige vingerafdruk achter op de glasplaat. Dat vond ik niet zo erg geslaagd, maar ik liet het haar niet merken. "Ja, inderdaad, dat ben ik."

“En daar? Bent u dat ook?” ging ze verder en alweer volgde een vettige vinger. Ik besloot om zo vlug mogelijk ergens te gaan zitten om verder onheil te voorkomen. Het werkte. Marjan volgde me naar het salon. “Wat had je me willen vragen?” vroeg ik gehaast, alsof ik eigenlijk geen tijd had voor een interview. Marjan lachte vriendelijk en begon onrustig te zoeken tussen haar paperassen. Ik weet niet of ik haar onrustig had gemaakt, maar Marjan veranderde zienderogen in een regelrechte zenuwpees, die maar niet kon vinden wat ze zocht. Ik had haar colaatje op de salontafel geplaatst en de inhoud van het glas kwam me al even zenuwachtig over. Het stond te bruisen alsof het eruit wilde. Wie zoiets drinkt, vraagt volgens mij om moeilijkheden. Het meisje zocht intussen verder. “Aha!” riep ze uiteindelijk. “Ik heb het!”

En terwijl ze een grote kaft uit haar tas haalde, kegelde ze gelijk het glas cola om. Met een smak belandde het op de grond, uiteraard in honderden stukjes, gezien ik geen zachte tapis-plain op de vloer had.

“Oh, wat vreselijk! I’m so sorry!” gilte Marjan.

Zelfs de Engelse verontschuldiging maakte niet de minste indruk op me. Ik voelde me gewoon ellendig. Niet alleen was het glas stuk, maar bovendien was de inhoud op mijn enige zondagse broek terechtgekomen.

“I’m sorry, I’m sorry,” jammerde het meisje.

“Het is niet erg,” loog ik. Dan stond ik op om het kleverige zwarte suikerwater van mijn broek te gaan veggen. Marjan liep achter me aan naar de keuken en vroeg waar ze stoffer en blik kon vinden om de rotzooi op te veggen. Zonder woorden wees ik haar waar die dingen hingen en onmiddellijk daarop trok ze met deze wapens terug naar de plek des onheils.

Van het interview is toen niet veel meer in huis gekomen. Na de schoonmaak is Marjan weggegaan, met de stellige belofte om nog eens terug te komen op een andere keer. “Dat is goed,” zei ik haar, terwijl ik mijn broekspijpen stond te behandelen. Maar ik wist toen al dat ik de volgende keer niet thuis zou zijn voor het interview. Jammer eigenlijk, want toen ze bij me aanbelde zag ze er best aardig uit.

NIETS ZEGGEN

Het was begin juli. We hadden voor de ganse maand een appartement met twee slaapkamers gehuurd in het zonnige zuiden. We zaten op de tweede etage, 32 treden hoog. Met appartementen moet je soms een beetje geluk hebben. En vooral met die in het zuiden. De foto's in de reisbrochure zien er altijd zeer aantrekkelijk uit en komen meestal amper in de buurt van de werkelijkheid. Maar het leek er op dat de goden ons deze keer erg gunstig gezind waren. De beschikking hebben over twee zeer ruime terrassen, één in de zon en één in de schaduw, was een luxe die we slechts zeer zelden hadden gekend. Daarenboven was het ook nog eens erg budgetvriendelijk. Ik kon er enkel vrolijk van worden.

Terwijl ik na het avondmaal vanuit mijn luie stoel de omgeving in mij zat op te nemen en af en toe mijn neus vulde met de heerlijke geur van de alom aanwezige marjoleinstruiken, dacht ik na over de verschillende mogelijkheden die er bestaan om dit vredige plaatje te verstoren.

Net op dat moment vraagt mijn toegewijde echtgenote of ik wat wil drinken.

“O, dat is goed, schat,” zeg ik. En vervolgens vraagt ze: “Wat wil je drinken?”

“Dat maakt niet uit. Iets uit een fles die open is.”

“Er is geen enkele fles open, lieverd. Kies maar iets.”

“Neen, kies jij maar. Het maakt me echt niet uit.”

“Mij maakt het ook niet uit.”

Ik besluit om de knoop door te hakken.

“Weet je wat, schat? Geef mij maar een colaatje.”

Mijn vrouw fronst even het voorhoofd.

“Ik weet niet of we nog cola in de koelkast hebben.”

“Geeft niet, schat. Als er geen cola is, dan ben ik ook tevreden met een glaasje Sprite of Fanta.”

“Sprite of Fanta?” klinkt het verwonderd.

Een idioot gevoel maakt zich van mij meester. Terwijl mijn teerbeminde onderweg is naar de koelkast, probeer ik alle handelingen die ik de afgelopen vierentwintig uur uitvoerde, voor de geest te halen. Ik kan mij met geen enkele mogelijkheid herinneren dat ik een fles Sprite of Fanta ter hand heb genomen. Aangezien ik de enige ben die de voorraad aanvult, trek ik bijgevolg de logische conclusie dat deze frisdranken niet tot het beschikbare koele assortiment zullen behoren. Een zeker schuldgevoel maakt zich van mij meester. Een ogenblik later reikt mijn vrouw mij een glaasje Fanta aan.

“Er was toch nog een fles open,” zegt ze koeltjes.

Beleefd als ik ben, zeg ik: “Dank je, schat,” en zet het glas aan mijn lippen. Ik probeer de smaak thuis te brengen. Het lijkt in niets op de Fanta die ik mij herinner. Waarschijnlijk stond die fles reeds lange tijd geopend in de koelkast, waardoor de inhoud compleet flets en smaakloos was geworden. Na een poging om vooral niets te laten merken en mijn gezicht in een normale, dankbare plooi te houden, besluit ik om naar beneden te gaan. Ik sta recht en trek mijn schoenen aan.

“Waar ga je naartoe?” hoor ik haar vragen.

“Even naar beneden, schat. Ik ben zo terug.”

Een ogenblik later begin ik aan de afdaling, 32 treden naar beneden, met de duffe nasmaak van verlebberde Fanta in mijn mond.

Om verplaatsingen met de auto zoveel mogelijk te vermijden, had ik in de supermarkt, tien kilometer verderop, een voorraad drank gekocht. Zes flessen cola, zes flessen Sprite, zes flessen Fanta, zes flessen water en zes flessen spotgoedkope witte wijn. Die goedkope wijn

bleek veel lekkerder te zijn dan die ene hele dure fles die we op de eerste avond van ons verblijf hadden leeg gedronken. De keuze was dus vlug gemaakt.

Vanwege de zomerse temperaturen werd het beklimmen van de trap met zware lasten, herleid tot het strikte minimum. Omdat mijn vrouw wat sukkelde met haar benen, bespaarde ik haar het ‘sleurwerk’ met boodschappentassen. Ze had wel enorme moeite om zich daarin te schikken, ook al wist ze dat ik die taak met veel liefde van haar overnam.

Iedere huurder van een appartement had de beschikking over een kleine afgesloten garagebox, waar je buiten je auto ook een aantal andere spullen in kon opbergen. Op een bepaalde leeftijd weet je dat enorm te appreciëren.

Bij de garagebox aangekomen, stel ik vast dat ik de sleutel ben vergeten. Een beetje dom van me, dat geef ik grif toe, maar ook dat behoort nu eenmaal tot de grote voordelen van het ouder worden. Ik besluit om niet te hard te zijn voor mezelf en mij deze vergetelheid vlug te vergeven. Een ogenblik later klim ik alweer 32 treden naar omhoog, nog steeds met de flauwe smaak van de verpieterde frisdrank in mijn mond. Mijn vrouw kijkt me even aan als ik bovenkom, maar ze zegt niets. En ik zeg ook niets. Ik neem het sleuteltje uit de binnenzak van mijn jas en vertrek opnieuw naar beneden. Ik steek het sleuteltje in het sleutelgat van de garagepoort en wat denkt u? Dat verdomde ding past niet. Ik probeer het ondersteboven, met één hand, met twee handen, uiteindelijk zelfs met twee handen en een voet, maar er is geen enkele beweging in te krijgen. Dan geef ik mezelf een lichte vermaning, een gele kaart zeg maar, en neem de trap terug naar boven. Alweer 32 treden. Boven aangekomen probeer ik zo goed en zo kwaad mogelijk mijn uitputting te verbergen, terwijl

mijn liefhebbende wederhelft mij opnieuw aankijkt zonder iets te zeggen. En ik zeg ook niets.

Ik besluit dan maar om de volledige sleutelbos te pakken en trek gelaten terug 32 treden naar beneden. Terwijl het zweet in mijn nek klotst, open ik de garagepoort met het negende sleuteltje uit het bosje. Tegen het muurtje, achter mijn auto, staan alle dranken netjes uitgestald. Alles staat er, behalve de cola.

“Hoe kan dit nu?” vraag ik mij af. Ik weet absoluut zeker dat ik zes flessen heb meegebracht. Ik wandel nog even rond de wagen. Niks te bespeuren.

Op mijn beurt frons ik het voorhoofd, terwijl ik de voorraad frisdrank begin te tellen. Van iedere soort ontbreken er tot mijn grote verbazing twee flessen, wat me doet besluiten dat er nog genoeg drank voorradig is op ons appartement. Ik sluit de garage en vertrek opnieuw naar hoger gelegen regionen.

Bij aankomst staat mijn vrouw mij op te wachten en alweer zegt ze niets.

Het lukt me niet langer om mijn vermoeidheid te verbergen.

“Sorry,” zeg ik hijgend, “ik moet even gaan zitten.”

Na een poos vraagt mijn vrouw: “Wil je wat drinken?”

Even denk ik: “Nee, niet opnieuw...”

Alsof ze mijn gedachte kan raden, voegt ze er onmiddellijk aan toe: “Ik zal je een fris colaatje inschenken.”

“Een colaatje?” hoor ik mezelf vragen.

“Er staan nog vier flessen in de koelkast,” zegt ze, terwijl ze uit mijn gezichtsveld verdwijnt.

Ik plof me opnieuw in mijn luie stoel, terwijl mijn neus zich vult met de geur van verse marjolein, ik de zweetdruppels ongegeneerd over mijn rug naar beneden voel glijden en de zoveelste oprisping van mijn maag mij